



X PREMIS LITERARIS

SANT JORDI 2015

PREMI MIQUEL MARTÍ I POL
DE POESIA

PREMI MANUEL VÁZQUEZ
MOLTALBÁN DE PROSA

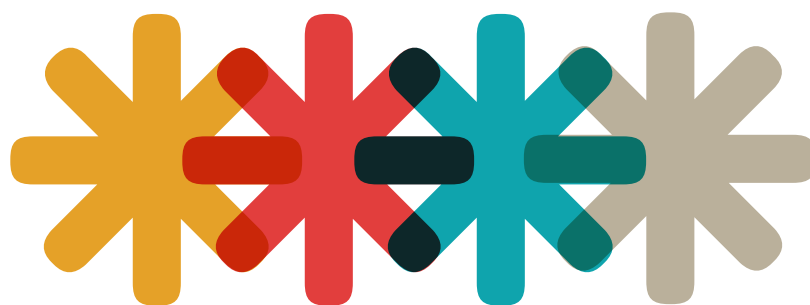


X PREMIS LITERARIS

SANT JORDI 2015

PREMI MIQUEL MARTÍ I POL
DE POESIA

PREMI MANUEL VÁZQUEZ
MOLTALBÁN DE PROSA



Introducció



Els premis literaris arriben a la seva desena edició. Per aquesta raó s'ha de destacar la importància d'aquests premis, que han sabut resistir i reinventar-se en un període complex.

Això ha estat possible amb el convenciment d'aquelles persones que pensen, que com a ajuntament, hem de mantenir i potenciar aquesta eina educativa.

L'aprenentatge del procés creatiu és cabdal en el recorregut educatiu dels nostres joves i infants. La creació és transversal i permet dotar-los d'eines per millorar el món que els envolta.

Amb el manteniment d'aquests premis reforcem la tasca de tots els docents que dia rere dia, sovint amb dificultats, eduquen en aquests aspectes essencials a la població escolar de Cambrils.

Explicar, fabular, imaginar, comunicar, sentir, fer sentir són privilegis que els posem a l'abast i que durant deu edicions hem promogut des de l'ajuntament de manera encertada.

Tot plegat, per enriquir les ments dels nostres infants i joves, que cada vegada més reben volums d'informació que requereixen filtres adequats. Només així, treballarem per evitar totes aquelles situacions que porten cap al fracàs escolar.

Totes les competències comunicatives que es treballen amb la literatura són bàsiques per educar en la gestió de la comunicació, tant a nivell individual com col·lectiu.

I no oblidar que també ens permet gaudir dels treballs que cada edició descobrim que són capaços de crear aquells que han de conduir el futur. Finalment, com sempre, agrair a les direccions i als equips docents que han col·laborat així com als membres del jurat.

Carmen Quintana

Regidora d'Ensenyament i Ocupació



ACTA DE LA REUNIÓ DEL JURAT DELS X PREMIS LITERARIS “MIQUEL MARTÍ I POL” DE POESIA I “MANUEL VÁZQUEZ MONTALBÁN” DE PROSA

El dijous dia 7 de maig de 2015, a les 17.00 hores, es reuneix a les instal·lacions del departament d'Ensenyament, el jurat qualificador dels X Premis Literaris Miquel Martí i Pol de poesia i Manuel Vázquez Montalbán de prosa, format per la senyora Carmen Quintana com a presidenta, i els senyors Francesc Alegria, director de l'Escola Guillem Fortuny, Júlia Cózar, mestra de l'Escola Mas Clariana, Josep March, mestre de l'Escola Marinada, Laura Sánchez, mestra de l'Escola Cambrils, Clara Aragonès, mestra del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, Minerva Gavarró, mestra de l'escola Joan Ardèvol, Brezo Baños, Cap d'estudis de l'Escola La Bòbila, Joan Manel Audí, Cap d'estudis de l'INS La Mar de la Frau, Agustí Olivé, professor de l'INS Ramon Berenguer IV, Cori Cirera, professora del Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer, Neli Queralt, professora de l'INS Cambrils, Rosa M. Fusté, directora de la Biblioteca Pública Municipal, Laia Torres, professora del CMFA Rosa dels Vents, i com a secretaris Joan Roig i Ana Rabal, del departament d'Ensenyament i Ocupació de l'Ajuntament de Cambrils, que decideix els següents premis.



CATEGORIA A, alumnes d'Educació Infantil

Premi: *La primavera*, *Dakota Soria Sabaté* – Escola La Bòbila

Accèssit: *La torre del port*, *Ivet Pastó Benaiges* – Escola Marinada

POESIA

CATEGORIA B, alumnes de primer cicle d'Educació Primària

Premi: *La móra de la flora*, *Nika Shashkina*

Escola Mas Clariana

Accèssit: *Rodolins d'animals*, *Júlia Fernández Jiménez*

Escola Joan Ardèvol

CATEGORIA C, alumnes de segon cicle d'Educació Primària

Premi: *El cactus verd*, *Eduard Sans Baixeras*

Escola Marinada

Accèssit: *Quan xiula el vent*, *Judith Manceñido Nolla*

Escola Guillem Fortuny

CATEGORIA D, alumnes de tercer cicle d'Educació Primària

Premi: *Creuant l'univers*, *Eulàlia Canals Martí*

Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

Accèssit: *La Xocolata*, *Arèlian Adrian Pop*

Escola Joan Ardèvol

CATEGORIA E, alumnes de primer cicle d'Educació Secundària

Premi: *Assegut a la lluna*, *Mar López Fuentes*

INS La Mar de la Frau

Accèssit: *Meu*, *Helena Maymí Ardèvol*

INS Ramon Berenguer IV

CATEGORIA F, alumnes de segon cicle d'Educació Secundària

Premi: *Dona*, *Jonatan Barba Perdiguero*

CMFA Rosa dels Vents

Accèssit: *Alè de vida*, *Marina Resa Fortuny*

INS Ramon Berenguer IV

CATEGORIA G, alumnes de Batxillerat i Cicles Formatius

Premi: *Fal·làcies i altres veritats*, *Nicolás Merino Robert*

INS Cambrils

PROSA

CATEGORIA B, alumnes de primer cicle d'Educació Primària

Premi: *El drac*, *Estel Murria Damas*

Escola Cambrils

Accèssit: *La coca i el pastís*, *Pablo Rivero Cejas*

Escola Joan Ardèvol

CATEGORIA C, alumnes de segon cicle d'Educació Primària

Premi: *El llapis que va anar a l'escola*, *Zichen Zheng*

Escola Marinada

CATEGORIA D, alumnes de tercer cicle d'Educació Primària

Premi: *Els sentiments*, *Héctor Álvarez Pérez*

Escola Cambrils

Accèssit: *Les tisores*, *Lucía M. Fernández Barrera*

Escola Marinada

CATEGORIA E, alumnes de primer cicle d'Educació Secundària

Premi: *Tic-Tac*, *Jennifer Molano Navarro*

INS Cambrils

Accèssit: *Giovanni Palmieri*, *Andreu Dalmau*

INS Ramon Berenguer IV

CATEGORIA F, alumnes de segon cicle d'Educació Secundària

Premi: *Carta als meus estimats...*, *Gerard Mur Robles*

INS Cambrils

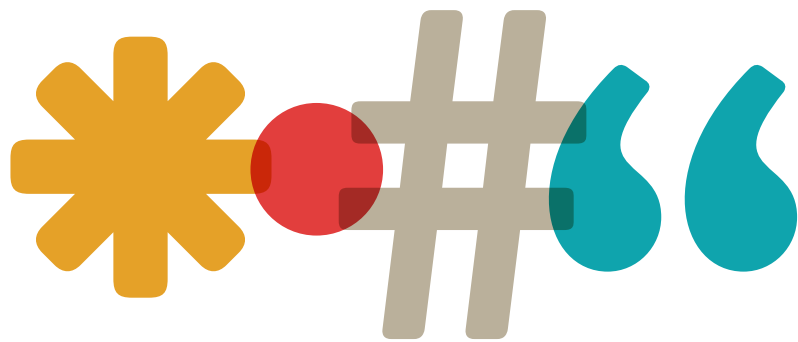
Accèssit: *El puente de los sueños*, *Ariadna Llauredó de Avila*

Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer

CATEGORIA G, alumnes de Batxillerat i Cicles formatius

Accèssit: *El remitent*, *Andreu de Donato Pérez*

INS Cambrils



PREMIS DE POESIA

Miguel
Marti
i Pol



CATEGORIA A
ALUMNES D'EDUCACIÓ INFANTIL
> PREMI

La primavera
Dakota Soria Sabaté
Escola la Bòbila

Des de la torre veig els vaixells
que pesquen i omplen els cistells.



CATEGORIA A
ALUMNES D'EDUCACIÓ INFANTIL
> ACCÈSSIT

la torre del port
Ivet Pastó Benaiges
Escola Marinada

CATEGORIA B

ALUMNES DE PRIMER CICLE D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

> PREMI

La móra de la flora
Nika Shashkina
Escola Mas Clariana



La móra de la Flora

La senyora Flora
té una móra
que se l'ha deixat a casa
perquè pesava massa.

Es va fer una llista
perquè de seguida
perd la pista.

Flora

Rodolins d'animals

Júlia Fernández Jiménez
Escola Joan Ardevol



Rodolins d'animals

Passa un gat
caçant un ratpenat.

Passa un esquirol
mirant un mussol.

Passa una vaca
i trepitja una caca.

Passa un conill
menjant-se un pernil.

Passa un ratolí
per casa dels veïns.

Passa una balena
ensenyant una aleta.

Passa un cargol
al costat d'una col.

Passa un ocell
amb un anell.

Passa un ós
menjant arròs.

[La Pirata](#)

El cactus verd
Eduard Sans Baixeras
Escola Marinada



El cactus verd

Hi havia un curiós cavall
Que un bon dia va trobar,
Passejant pel desert,
Un solitari cactus verd.

El cavall es va acostar,
Tots dos es van saludar.
Una abraçada va sorgir
I un dels dos es va penedir.
Ai !

NEXUS

Quan xiula el vent
Judith Manceñido Nolla
Escola Guillem Fortuny



Quan xiula el vent

Quan sento el teu xiulet
noto que xiules
a tota la gent.

A vegades et sento
i a vegades no,
t'escolto i et busco.

Ets transparent
i per això quan la gent et sent
saben que ets el vent.

Jo, en canvi,
quan ja no xiules
em quedo impacient
sabent que estàs bé.

Corres més que ningú,
xiules més que ningú
i per això jo vull ser com tu.

Pelusa

CATEGORIA D

ALUMNES DE TERCER CICLE D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

> PREMI

Creuant l'univers

Eulàlia Canals Martí
Col·legi Cardenal Vidal i Barraquer



Creuant l'univers

Hi ha una llum vora el cel.
Potser és un planeta?
No serà pas un estel?
No serà una galàxia aquella coseta?

En aquell jardí estrellat
els somnis ballen,
i aquelles estrelles que ja s'han apagat,
i aquelles que ràpidament s'escampen.

No hi ha ni un buit en l'obra,
tot és preciós, tot radiant;
es pot resseguir cada figura,
tot és bonic, tot brillant.

I llavors la idea més profunda:
Allò és el gran origen?
Tot és de tanta negror?
Tot fa tant vertigen?
I en el meu cos corre la por.

Sento que el món s'atura
ja cansat de continuar;
el meu cor batega amb dolcesa,
però l'univers continua amb el seu brillar.

Però què és això que brilla...
el que brilla en els teus ulls?
El que brilla és l'univers,
i l'univers ets tu.

AUSSIE

CATEGORIA D

ALUMNES DE TERCER CICLE D'EDUCACIÓ PRIMÀRIA

> ACCÈSSIT

La Xocolata

Arèlian Adrià Pop
Escola Joan Ardevol



La Xocolata

Xocolata blanca
dolça i daurada
de gust fort i amargant
o d'ametlla crocant...
La que està tota farcida
com un tresor amagat
de trufat dolç i torrat...

Quin problema mare meva
si he de triar-ne una!
Val més menjar-me-les totes
sense deixar-me cap engruna.

Ui! La xocolata, em fa caure a la temptació,
us ho he de confessar...
No puc parar de pecar!!!

Si és freda, la fem cruixir
La xocolata no és per ballarins!

O calenta, ben desfeta,
tota cremosa i espessa,
tot sucant una pasteta
un xurro o una galeta...

I si és com un bombó
barrejada amb bon licor
t'arriba al cor.

Ai, uix! La xocolata
quin xarrup en faria,
de dolça com és
penso en ella tot el dia.

Derek

Assegut a la lluna
Mar López Fuentes
INS La Mar de la Frau



Assegut a la lluna

Al cel,
fa temps que ets allà
i se't troba a faltar,
germà.

Un amic invisible vaig crear
quan vaig deixar de veure't,
de cap manera et deixaria anar
de cap manera vull perdre't.

Assegut a la Lluna
em vigiles sense descans
i jo que sóc una
somio que m'acaricies amb les teves mans.

La mare t'enyora,
però és forta,
ella no ens enganya
i mai tanca la porta.

En canvi, el pare és diferent,
sempre et troba a faltar,
ell no et treu de la seva ment,
però no plora.

Aquells ulls brillants
que contagiaven alegria,
sempre estaves rient
a qualsevol hora del dia.

Clau de sol

*Meu
Helena Maymí Ardèvol
INS Ramon Berenguer IV*



Meu
Al meu germà

Et crida l'adolescència
i nosaltres, amb paciència,
mirem com creixes
com qui surt d'entre reixes.

Recordo quan eres petit,
m'estirava sobre el teu pit,
no existien els problemes
només els nostres petits dilemes.

Et crida l'adolescència
i nosaltres, amb paciència,
mirem com creixes
com qui surt d'entre reixes.

Aquells moments jugant a la neu
aquells que només eres meu,
fotografies boniques a la platja
demostrant junts el nostre coratge.

Et crida l'adolescència
i nosaltres, amb paciència,
mirem com creixes
com qui surt d'entre reixes.

T'estimaré moltíssim sempre,
t'abraçaré sense por cada vespre,
recordaré especials moments
que romandran a les nostres ments.

Et crida l'adolescència
i nosaltres, amb paciència,
mirem com creixes
com qui surt d'entre reixes.

Alegria

CATEGORIA F
ALUMNES DE SEGON CICLE D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA
> PREMI

Dona
Jonatan Barba Perdiguero
EMFA Rosa dels Vents



Dona



El menjar rapid
No es saludable
T'enganya des del principi.
No sembla el que real-ment és.
Però la vida sense ell, no seria el mateix.



GESU

Alè de vida

Marina Resa Fortuny

INS Ramon Berenguer IV



Alè de vida

Si demà ja no hi fos,
si el meu últim alè no arribés a la matinada,
qui em recordaria?

A vegades, quan la tristor m'atrapa,
quan no puc ni trobar un somriure dins l'ànima,
em pregunto com seria la vida sense mi.

Qui em ploraria?
Qui li parlaria a l'aire esperant una resposta meva?
Qui voldria tornar enrere i donar-me la seva vida?

Qui desitjaria haver-me regalat més paraules,
més companyia, més silencis, més alegries.
Qui em pensaria?
Qui valoraria les meves passes?
Els meus esforços, les meves llàgrimes.

Llavors, et miro a tu,
i veig que m'emportaria el teu somriure,
la teva llum.
I a tu.
I sé que els teus llavis es quedarien sense petons,
sense dolçor.
I a tu.
I sento que la buidor et deixaria sense paraules,
empresonada en un silenci etern.
I a tu,
que ja no acaronaries mai ningú,
perquè jo m'enduria la teva tendresa.

Quanta estimació em perdria,
quantes hores de rialles i de pensaments compartits.
Quanta dolçor, quants somnis per complir,
quantes emocions per viure. Viure! Vull viure!

Vull seguir lluitant,
seguir plorant, si és necessari.
Seguir rient, seguir somiant, seguir respirant.
I et vull amb mi.

Ets el meu alè,
l'alè que em dóna vida,
qui sempre em recordaria.

Tulipa blava

Fal·làcies i altres veritats

Nicolás Merino Robert
INS Cambrils



Fal·làcies i altres veritats

Jec pensant cada moment que la vida és plena de pena de vegades simplement em desagrada la desgana del fal·laç, que permet que traguem tots la condemna a la qual estem destinats i amaga la malícia darrere d'un antifaç, on cas rere cas sorgeix de la penombra per tornar-nos desgraciats i protegeix una sorna que ens porta a la deshonra i al fracàs.

Malgrat així, ànimes m'animen a minvar el poder dels que corrompen potser és una utòpica explicació a un problema més profund, però no es rendeixen els que fa temps que les vides tomben i no permetran que ells segueixin mantenint el rumb.

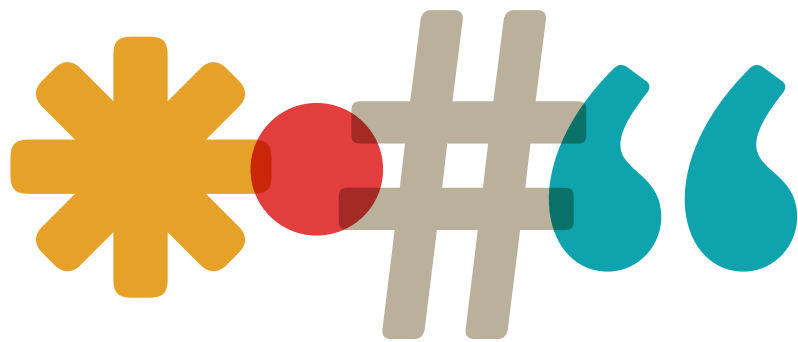
Amaguen la empastifada mà baix la màniga de la disfressa prenen, trenquen i usurpen tot allò que no els pertoca, consideren legítimament seu cada subjecte que interessa pres que tenen el poder i la seva posició ningú trastoca.

És continu i recíproc l'odi col·lectiu de les dos bandes uns pel motiu, els altres per l'avarícia immoral que els posiciona, cauran pel propi pes del seu cultiu d'absurdes demandes i se'ls aixafarà la faixa que el mateix poble cerca i pressiona.

Només cal virar i canviar d'un cop la perspectiva matar l'odi voraç que ens lliga i acompanya posicionar-nos en combat fort de forma cooperativa i vèncer cada espiga de deutor en favor de la campanya.

Jec pensant cada moment que la vida és plena de pena però ara crec que la solució és més a prop del que pensàvem, que és present en nosaltres i és la nostra decisió i que la llibertat és a la volta de la cantonada.

És per això que clamem als quatre vents l'inici d'una nova lluita és per això que és el moment de trencar amb aquest feixisme denigrant, burlar tots els paranys i proclamar-nos victoriosos de la fita i observar vers l'horitzó una terra lliure i una democràcia navegant.



PREMIS DE PROSA

Manuel
Vázquez
Montalbán

*El drac,
Estel Murrria Damas
Escola Cambrils*



El drac

Hi havia una vegada un drac que feia por, però en el fons era molt simpàtic. Ell només volia fer amics, però tothom fugia si el veia. Sempre tornava a casa plorant. La seva mare li deia que no es desanimés, que ho segueixi intentant.

Al dia següent va veure una nena que caminava per allà. Aquella nena era cega. El drac es va apropar li va dir:

- "Vols ser la meva amiga?"

- "Sí que vull, sí!!". La nena va contestar.

I la nena i el drac van anar al poble.

Tots es van espantar, però quan van veure la nena es van quedar bocabadats.

D'aquesta manera van entendre que el drac només volia fer amics!

Poma

La coca i el pastís

Pablo Rivero Cejas
Escola Joan Ardevol



La coca i el pastís

Hi havia una vegada una coca antipàtica i un pastís alegre que ajudava a les magdalenes a posar-se l'embolcall i a les ensaïmades. Les ajudava a posar-se el sucre. Ajudava a moltes pastes en general. En canvi, la coca, els treia l'embolcall a les magdalenes i a les ensaïmades els treia el sucre.

Un dia va passar que el pastís li va dir a la coca:

-Si pares de fer coses dolentes, et donaré tot el sucre que tenim.

La coca va dir:

-D'acord.

I tots van ser feliços.

Sugar

El llapis que va anar a l'escola

Zichen Zheng
Escola Marinada



El llapis que va anar a l'escola

Hi havia una vegada una nena que va oblidar portar el llapis a l'escola.

El llapis volia que algú l'agafés i començar a escriure, però ningú de la família l'havia vist, així que va decidir anar pel seu compte a l'escola i buscar la nena.

Sortir al carrer era una aventura per a ell, perquè mai havia vist com era tot fora de l'habitació de la nena.

En creuar pel pas de vianants no li va passar res perquè, per sort, el semàfor era de color verd.

En arribar a l'escola, no sabia com entrar-hi. En aquell moment va veure entrar una senyoreta, que havia arribat més tard. La senyoreta va entrar per la porta del darrera de l'escola. El llapis la va seguir i va poder entrar-hi.

Va trobar la classe de la nena i va veure que estava fent punta al color negre. Va córrer cap a ella i va fer un soroll molt fort.

La nena el va veure i es va posar molt contenta. El va agafar i va començar a escriure.

ALLY

Els sentiments
Héctor Álvarez Pérez
Escola Cambrils



Els sentiments

-Què fosc que està tot!!!! Fa dies i dies que només veig fosc.
Al meu voltant escolto veus llunyanes, però no veig res.
Van passant hores i hores i tot segueix igual. Em trobo margi-
nat, oblidat, com si no existís. No puc parlar ni cantar, no puc
riure ni plorar..

Ara estic molt content!!! Noto moviment al meu voltant, molt
de moviment, m'estic movent! Escolto un soroll que m'agrada
molt, és com el que fa una cremallera d'un abric. Començo a
veure una llumeta. M'agafen ben fort i les parts del meu cos
s'ajunten.

Veig tota la sala ben il·luminada i les prestatgeries plenes de
llibres, que tant m'agraden! Quin munt de símbols estranys .

Ara noto pessigolles i petons.

- Carai, amb quina força fa els petons!

- Ui quin mal! M'ha mossegat!

Arriba el vent de fora, quin fred! Trec so de dintre meu, parlo.
El meu so és agut i greu, flux i fort, estrident i suau... Quan paro
de parlar, escolto:

-Per ser un saxo tant antic sona molt bé. És el millor saxo del
món.

Em vaig quedar molt sorprès quan vaig saber que jo era un saxo
i aquells símbols tant estranys eren les notes de les cançons.

SATOR

Les tisores

Lucia M. Fernández Barrera
Escola Marinada



Les tisores

De vegades tenim somnis, tenim il·lusions, però, hi ha cops en què tenim molts records. Aquests records es separen en dues classes: els bonics i els dolents.

A ningú li agraden els dolents, sempre apareixen en el moment més inesperat i a vegades et poden posar trist. Per això es van inventar les tisores, una eina petita, fàcil i còmoda amb la què, amb precaució, pots tallar tots els moments dolents i deixar-ho tot enrere. També és molt important portar-se unes tisores al viatge, perquè al camí apareixen molts obstacles que, amb ganes i il·lusió, es poden tallar i continuar sent tu mateix.

A aquest camí també hi ha la pega, ho enganxa tot, fins i tot els records més tristos. Quan et trobis amb la pega no et preocupis, la pega arriba un dia que s'acaba; en canvi, les tisores, només cal afilar-les i continuaran tallant com sempre.

Les tisores tenen una germana petita, que és la goma. La goma ho esborra tot i al damunt hi pots escriure un nou futur i continuar sent feliç. A vegades la goma no fa cas; la goma no borra i no vol esborrar. Les tisores la tallen i la goma trencada es quedarà.

Les tisores no són fàcils d'utilitzar. A vegades hi ha gent que ho talla tot en un acte de revelació i després se'n penedeix tota la seva vida. Si en algun moment se't trenquen les tisores, o te les roben, sempre tindràs els bons records que, amb una mica de màgia del cor, poden acabar amb els records dolents i fer-te la vida més fàcil.

Tic-Tac

Jennifer Molano Navarro
INS Cambrils



Tic-Tac

La nena no pot dormir, no li agrada la seva nova casa, li fa por.

James, el seu veí, li ha dit que hi ha fantasmes. El nen és ruc, es menja els mocs i diu coses sense sentit. La casa és antiga, però no hi ha fantasmes vivint en ella.

La fusta cruixeix, sembla que la casa es queixa com una àvia. El vent xiula a la seva finestra, la pluja colpeja el sostre...i a la nena li sembla escoltar passes al pis de sota.

Necessita dormir, així que tanca els ulls i es concentra en qualsevol cosa que l'ajudi. El tic-tac del rellotge li bastarà. No funciona, el tic-tac és cada cop més fort, com si les manetes del rellotge fossin dins del seu cap.

Tic-tac

—Mamà!—crida Sky, la nena.

Tic-tac

Ningú contesta.

—Mamà!

Tic-tac

El vent xiula, la pluja cau.

Tic-tac

Passes a la planta baixa, fosc i molta por.

Tic-tac

—Mamà!—plora. Com a resposta rep un silenci spectral i el tic-tac del rellotge continua.

Vol encendre el llum, però no arriba a l'interruptor, no vol sortir del llit, creu que hi ha un monstre sota d'ell.

Amb la poca valentia que li queda, allarga el seu braç fins a la petita taula, al costat del seu llit, i l'encén. No li queda gens de bateria.

Salta del seu llit i surt ràpidament de la seva habitació. En sortir agafa aire. El passadís és fosc, llarg i estret.

—Mamà!—torna a cridar la nena i ningú contesta.

És impossible que la dona no escolti la seva filla.

Comença a caminar per trobar la seva mare. Trepitja la fusta freda. Les passes de la xiqueta són lentes i curtes, el passadís sembla infinit. Passa per davant del mirall però és massa baixeta per mirar-se en ell. Continua caminant. Arriba a l'habitació de la mare i toca la porta.

Ningú contesta.

La nena s'eixuga les llàgrimes i els mocs. Es posa de puntetes, agafa el pom i el gira.

La porta s'obre amb un soroll no molt agradable. No veus res, tot és fosc.

Encén la petita llanterna que porta a la mà i es torna a trobar amb el passadís pel qual acaba de creuar. La porta es tanca a les seves esquenes. No sap el que passa.

Torna a caminar, una mica més ràpid que abans. Una porta s'obre, l'altra es tanca, i torna a començar. El passadís és realment etern. Fa el mateix camí més de quatre vegades. A la cinquena creua pel mirall i es veu de reüll. S'ha fet gran. Ara Sky té nou anys, ha crescut un any per cada cop que ha creuat per la porta. És un malson, pensa mentalment.

Continua creuant. Es veu més gran, però continua sent una petita nena. Plora i crida. Vol tornar a escoltar el tic-tac del vell rellotge. Creua el mateix passadís, una i altra vegada. Cada cop es fa més vella. No acaba.

Ara sembla una dona de trenta anys. Continua caminant. Cinquanta. El passadís no acaba. Ja és tan vella com una àvia. El malson no acaba; el passadís tampoc.

El malson acabarà quan mori, sempre és així. Continua caminant, cada cop més lentament, els seus ossos són dèbils. Lentament, camina lentament...passet a passet... Si creua unes poques vegades més, morirà i despertarà. Vuitanta passadissos recorreguts i la mort no arriba.

—Mamà!—diu un cop més amb la gola seca. La seva mare continua sense escoltar-la.

Les seves llàgrimes cauen per les seves galtes arrugades. No pot més, està massa cansada i se sent vella. S'asseu al sòl del passadís i espera pacientment la mort.

Tic-...

Giovanni Palmieri Andreu Dalmau MS Ramon Berenguer IV



Giovanni Palmieri

Las pequeñas callejuelas de Roma en el siglo XVI eran un escondrijo perfecto para los pequeños ladronzuelos, los vagabundos y los pícaros. De día eran tranquilas pero de noche... había un gran movimiento de ladrones. Los bandidos más experimentados robaban en casas ricas mientras que los principiantes y los niños huérfanos robaban en las casas de menos clase social. Solo había un niño capaz de hurtar en los hogares adinerados. Se llamaba: Giovanni Palmieri pero todos lo llamaban "Il Caco Silenzioso".

Sus robos siempre se efectuaban a partir de medianoche, cuando la luna estaba en lo más alto del firmamento; hasta las cuatro de la madrugada, antes de que despertaran los panaderos. Solía desvalijar casas del distrito Trevi, donde vivían los ciudadanos más favorecidos y el dinero que hurtaba lo invertía en alimento y, a veces, lo repartía entre los vagabundos más pobres de la ciudad.

Giovanni no solía hacer amigos pero, un día, estaba a punto de entrar en casa de un importante noble cuando escuchó una patrulla persiguiendo a un chaval que se les escapaba con un pan seco bajo el brazo. Debía tener unos quince años, llevaba puestos unos pantalones de trapo hasta las rodillas y una camiseta a la que le faltaba algunos botones y media manga. Parecía que llevaba unos días comiendo insuficientemente y, apenas podía correr para escapar de la policía.

Decidió abandonar la idea de entrar en casa y corrió en ayuda al chaval. Se situó de-trás de la policía y relleno con piedras la bolsa en la que tenía pensado llevarse el dinero. Hizo un nudo en el saco y llamó la atención de los guardias:

-¡Vosotros, inútiles! ¿Preferís capturar a un pobre vagabundo antes de arrestar a "Il Caco Silenzioso"? – gritó.

Los policías sobresaltados dejaron escapar al pequeño ladrón de panes y corrieron detrás de Giovanni porque sabían que si capturaban a un ladrón como él obten-

dían una gran recompensa. Pero lo que no esperaban es que ese niño tuviera tanto arte del escapismo. Palmieri corrió a toda velocidad por las calles romanas y al doblar la séptima esquina saltó como una rana y se agarró al marco de una ventana. Escaló por la pared hasta el tejado y cuando llegó ahí se detuvo: había escapado.

Regresó rápidamente donde se había separado del muchacho y lo encontró tirado en el suelo, exhausto, hambriento y sediento. Decidió llevarlo a su casa, si eso donde vivía podía llamarle casa. Lo cargó sobre su hombro como un saco de patatas y fue andando poco a poco hasta que llegaron a una cabaña cerca del río Tíber.

Lo estiró sobre su cama y le puso un trapo mojado sobre la cabeza. Cortó un trozo de pescado y lo puso con un pedazo de pan en un plato de madera. Le dejó la comida en la mesa y se sentó a esperarse a que despertara.

El chico empezó a incorporarse una hora después. Parecía cansado y Giovanni le aconsejó que se tumbara. El chico reconoció enseguida a su salvador.

-Eres Giovanni Palmieri, el famoso ladrón. – dijo asombrado. – Te reconozco porque mi padre te describió muchas veces antes de que muriera. Decía que tenías un ligero parecido a mí, y así es.

-¿Cómo te llamas? – le preguntó el ladrón.

-Me llamo Leonardo Marchetti, pero puedes llamarme Leo. – le dijo alargando la mano para saludarle.

Giovanni se quedó estupefacto. Marchetti era su antiguo apellido pero se lo cambió por Palmieri, el apellido del vagabundo que le había cuidado desde que su padre le había abandonado en la calle. Decidió no decirle nada a Leo para no preocuparlo, ya que había muchas personas con ese apellido por toda Italia, y en vez de eso, le dijo que hasta que se recuperara podría vivir con él.

Pasaron los días y Leo se recuperó. Los dos se lleva-



ban muy bien, a Giovanni no le venía mal un ayudante durante los robos, y para Leonardo era un gran honor trabajar con “Il Caco Silenzioso” así que Giovanni le enseñó el arte del escapismo y del hurto y, a partir de entonces, ya no se llamaría “Il Caco Silenzioso” sino “Il Duo Silenzioso”.

Con la compañía de Leo, Giovanni se sentía más seguro, así que decidía atracar familias más ricas. Incluso decidió cambiar el método habitual y empezó a robar los carruajes de gente adinerada que salía o llegaba a Roma y eso implicaba atacar a la luz del día, es decir, un trabajo mucho más peligroso.

Leonardo le pidió un favor a un viejo amigo sastre: que fabricara dos capas negras y dos antifaces para que en los atracos no los reconocieran.

Un día, los dos compañeros estaban, como todas las mañanas, escondidos entre las ramas de los árboles esperando una presa y, como todos los días, un carruaje lleno de dinero avanzó por el camino levantando polvo a su paso. Los ladrones saltaron encima del carruaje, se deshicieron del conductor y frenaron el carro. Juntos, entraron al coche de caballos donde estaba sentado un hombre mayor:

-Supongo que sois “Il Duo Silenzioso”, he oído hablar de vosotros – dijo el viejo con toda la tranquilidad del mundo – encantado, me llamo Alonzo Marchetti.

Giovanni estaba asombrado: “No puede ser” pensaba “Tres Marchetti en un mismo carruaje”. Miró a su compañero que estaba pálido bajo el antifaz.

-Abuelo... - pronunció Leo.

-Vaya si es Leonardo. – Dijo Alonzo poco sorprendido – Siempre supe que terminarías así, al final de todo, fui yo quien le negó a tu padre el dinero para sacar adelante su familia. Entonces, este que está a tu lado, - dijo mirando a Giovanni – debe ser tu hermano, el que tu padre abandonó en la calle porque apenas podía mantener un hijo bajo su techo.

Giovanni no podía creérselo, Leonardo era su herma-

no. Todo tenía lógica: su apellido en común, su físico parecido... Miró a su hermano que tampoco podía creérselo y los dos susurraron lo mismo:

-Hermano...

-Siempre me he sentido culpable desde que vuestro padre murió. Por mi culpa dos de mis nietos en la calle y robando. – Explicó el abuelo – Me he sentido siempre en deuda con vuestro padre pero, ahora que él ya no está, me gustaría que todo mi dinero os lo quedarais vosotros. Este cuerpo no va a vivir mucho más y no vale la pena desperdiciar este dinero con los pocos años de vida que me quedan.

El abuelo señaló un baúl en la derecha del carruaje. Giovanni lo abrió y admiró toda la riqueza que ahora les pertenecía.

Ese dinero les sirvió a los dos para vivir muchos años de felicidad. Desde aquel encuentro, Giovanni dejó de llamarse Palmieri de apellido y paso a hacerse nombrar Marchetti Palmieri. Su nombre y el de su hermano quedaron grabados en la historia de Roma como “Il Duo Silenzioso”.

Arsène Holmes

Carta als meus estimats...

Gerard Muir Robles
INS Cambrils

Carta als meus estimats...



Em dic Emília, tinc 60 anys i m'acaben de diagnosticar Alzheimer.

El fet de ser cuidadora fins fa relativament poc, em fa adonar de la crua realitat. Sóc conscient del que m'espera i del que arribaran a patir la gent del meu entorn més proper.

És per això que he decidit escriure aquesta carta, ara que puc, que encara reconec a una i cada una de les persones que estimo... abans no els oblidi i no els pugui dir i agrair tot el que m'han regalat durant la meua vida. També serà una carta per mi mateixa, i que algú me la pugui llegir per tal d'intentar pessigar un record que vulgui fer l'impossible per no amagar-se. No serà un text literalment perfecte, però sí emocionalment sincer. Les paraules naixeran directament del cor i, del cor al paper...

Estimat/ada, tu que em llegeixes:

Estimats sí, ja que si estàs llegint això, ets algú que en qualsevol moment de la meua vida, has estat al meu costat i ens hem estimat, tant fa si és un dia, un mes, una hora o tota una vida...

Si estàs llegint això sé que en alguna ocasió ens hem conegut, m'has agafat de la mà o m'has fet somriure. Segurament jo no et recordaré però si em prens de la mà de nou, possiblement despertaràs un somriure malgrat ni te'n adonis...

No tinguis por de veure'm així, ni tristesa, he estat feliç i segurament tu formes part d'ella, d'aquesta gran felicitat que he sentit...

Fins ara igual que tu, tinc dies bons i altres de "regulars", en què no em trobo a mi mateixa.

Ara per ara, en aquest moment, visc aprenent; aprenent l'art de perdre tots els dies. Estic perdent l'orientació, objectes, la gana, la son... i sobretot perdo els records.

Durant tota la meua, els he anat acumulant... el primer dia d'escola, el naixement dels fills, la primera feina, viatges, el fer amics, tot...

Tot ho estic perdent, tot i que el pitjor per mi és adonar-me de com em miro. Sé que estic ridícula, diferent, incapaç, agressiva... però això no és així. NO SÓC jo, és la malaltia. I com qualsevol malaltia té una causa, un desenvolupament i podria tenir, per tant, una cura.

Desitjo de tot cor que les properes generacions la coneguin i no hagin de saber de l'art de perdre. Oh! tu, que m'estàs llegint!

No estic patint, estic lluitant. Lluitant per tal d'aconseguir ser part de les coses, dels records.

Per ser part de la vida. Segurament acabaré per oblidar que he escrit aquesta carta, possiblement la teua cara o la teua veu, a tu que me l'estàs llegint... és ara el moment doncs, de dir-te que no ploris, que tinguis paciència amb els meus canvis d'humor, recorda que no sóc jo, sinó la malaltia...

És el moment de dir-te a tu, un per un dels més propers, com us he estimat i el que representeu en la meua curta memòria.

- Filla meua, vull pensar que estàs al meu costat. Ens vam distanciar el mateix dia que em vas dir que volies ser actriu, dedicar-te al teatre. No et vaig saber entendre.

Jo volia el millor per tu, volia que estudiessis periodisme. Era el meu somni: sabia, que tenies talent amb les lletres, amb les paraules. Volia llegir la teua columna cada diumenge, sense adonar-me que amb les paraules i amb el sentiment, amb el teu cos faries el que millor feies. Expressa't, entrega't als altres.

Massa tard vaig entendre que no es tractava de la meua felicitat, sinó de la teua.

Sé que m'hauràs perdonat els mals moments i sé que saps com t'he estimat sempre. Et toca tenir paciència amb mi, no t'enfonsis, no em deixis per molt que et cridi que no sé qui ets i que vull que marxis. No ho

facis, dóna'm la mà i queda't amb mi.

Quan sigui el moment de marxar, quan te n'adonis que em vaig apagant, vull demanar-te que em facis escoltar "my way"; la cançó del teu pare i meva, la cançó que sempre escoltàvem i amb la que el vam acomiadar.

Sé que el sentit de l'oïda i els records musicals són de les últimes coses que es perden.

Sentint "my way" sé que recordaré la pau, que buscaré la mirada i l'abraçada del teu pare. Aniré amb ell i t'esperarem plegats, però no tinguis pressa.

Viu intensament i recorda'ns amb felicitat...

A vosaltres, a la resta, amics tots, gent estimada per mi, només vull dir-vos: gràcies! Gràcies per formar part dels meus moments més intensos, per fer-me riure, plorar, viure.

Ara que la vida em vol prendre els vostres records, em repeteixo un cop i un altre, la frase del meu estimat poeta:

"Si habito en tu memoria, no estaré solo"



Bim-bam-bum

El puente de los sueños'

Ariadna Llauradó de Avila
Col.legi Cardenal Vidal i Barraquer



El puente de los sueños

Adentrándose en la espesura esmeralda, los rayos de sol cubrían el bosque y lo envolvían en una manta dorada. Siguiendo un camino desdibujado en la tierra y bordado en nemorosos, orquídeas y hierbas de plata, se podía llegar a una pintoresca casa que yacía en medio de un claro. Aquel era el hogar de un viudo leñador y su hija de 6 años.

Esta estrecha familia de dos vivía apartada del mundo y medio escondida entre el verdor de los arboles por amargas razones. Razones que mejor era olvidar, razones capaces de desatar una tormenta... Muchos pensaron que la fortuna iba a sonreírles cuando Jared y su hija desaparecieron de la aldea. Todos sabían que aquellos que tenían relación con las brujas solo servían para atraer al mal. No había sitio para ellas entre los aldeanos, ni compasión para aquellas cuya identidad era revelada.

Tiempo atrás en la aldea vivía una joven huérfana de madre, hija del herrero, vestía de blanco y era una mujer con carácter, siempre buscando nuevos descubrimientos, la personificación de la alegría. Su nombre era Rosaline, y por su sangre corría el don único de la magia, un don benévolo y poderoso, pero aterrador para los ignorantes.

El día en que ella y Jared se conocieron el amor se encendió como una cerilla, estaban hechos el uno para el otro. De esta dulce aunque explosiva combinación, nació la pequeña Ada.

Ada era una niña tranquila, cariñosa y mentalmente iba algo avanzada a su edad, pero aún siendo muy espabilada, eso no quitaba el hecho de que era una niña. Como niña que era, jugaba, corría, saltaba, le cortaba el pelo a sus muñecas y luego se arrepentía... Al igual que a su padre, le gustaba la naturaleza, las herramientas del garaje, el pastel... Y como hija de su madre, tenía alegría para dar y regalar.

Pero ante todo, Ada era una niña curiosa, muy muy curiosa.

Desde que tenía memoria, su padre siempre le había insistido en decirle que no podía entrar en una habi-

tación de la casa, la única habitación que tenía una descolorida puerta azul. Le dijo que en esa habitación había monstruos de la oscuridad, y que si entraba, se comerían hasta el último de sus huesos. Se lo había repetido, se lo había repetido muchas veces... pero a medida que el tiempo pasaba, la curiosidad no hacía más que asomarse en los ojos pardos de Ada, hasta que un día, mientras su padre estaba trabajando, la pequeña decidió entrar en la misteriosa habitación... aunque solo fuera unos segundos.

Ada, paella en mano por si los monstruos, se plantó frente a la puerta y aferró el pomo. Con una mezcla de cautela, miedo y emoción abrió un poquito la puerta, no había rastro de monstruos. En vista de esto, la niña sonrió triunfante y entró en la habitación. Mientras la puerta chirriaba a su espalda su rostro se iluminó como una vela en mitad de la noche: estanterías llenas de libros polvorientos, tapas doradas, blancas, negras... las enciclopedias, novelas y cuentos invadían cada estante y reclamaban territorio hasta en el suelo. Algunos se postraban por algún rincón, mientras que otros, enfadados por la falta de espacio, se amontonaban a modo de torres más altas que la propia Ada, que se sentía como dentro de un castillo. Encima del escritorio que había al final de la habitación y de espaldas al ventanal, reposaban papiros con extrañas palabras ilegibles y todo tipo de artilugios. Se los miraba fascinada, inventándose palabras donde había signos extraños... entre todo este festival, la niña no oyó a su padre entrar por la puerta y llegar hasta allí, lo que si oyó y escuchó bien fue la regañina de después, Jared la castigó sin salir de su cuarto y la despojó de todo entretenimiento durante dos días.

Una vez sola y castigada, Ada se sentó en su cama y se dedicó a mirar a la nada mientras hacía uso de su imaginación. Estuvo así casi un cuarto de hora hasta que se cansó de pensar tanto y se levantó en busca de algo que hacer... No tardó mucho en estar genuinamente aburrída. Al final, rebuscando entre sus cajones encontró una tiza medio gastada y se pasó una hora



entera haciendo eso que tanto les gusta hacer a los niños de seis años: dibujar en la pared.

Cuando ya casi no quedaba más espacio a su alcance fue cuando se dio cuenta de que estaba... ¡dibujando en la pared!; es decir, haciendo algo malo. Mirando su último garabato, se llevó la mano a la frente y se dejó caer boca abajo en la cama a modo de frustración. Pero se levantó de nuevo, tenía que buscar algo para limpiar la evidencia del crimen.

Tan desesperada estaba que miró dos veces debajo de la cama, a la tercera metió medio cuerpo para revisar y se dio cuenta de que en el suelo polvoriento había una superficie que sobresalía: era una trampilla.

Curiosa de nuevo, empujó su cama hasta lograr moverla lo suficiente como para abrir la trampilla y descubrir una escalera. Su reacción al ver que había un escondite secreto en su habitación y que ella no había descubierto antes fue durante unos segundos de indignación e, inmediatamente después, emoción extrema.

Intentar coordinar pies y manos mientras bajaba le daba la sensación de estar viviendo una misión de vida o muerte, porque si se caía desde tal altura seguramente iba a morir, aunque una escalera de metro y medio dudosamente iba a matarla y antes de acabar de pensar en eso ya tenía los pies en el suelo, pero en fin, el alivio de saber que no había muerto era bastante satisfactorio.

En ese momento se encontraba en un pequeño sótano... o más bien una réplica en miniatura de sótano que la hacía sentirse mayor por poder tocar el techo. Al final de la habitacioncita había un conjunto de cajones y algunos papeles bien ordenados en el suelo. Las paredes estaban garabateadas y un colgante de un hipnótico tono de azul reposaba encima del único mueble que había. La luz propia que parecía desprender la joya atrajo la vista de Ada, quien, torpemente, se lo puso tras pelear con el cierre de la cadena.

Cuando lo tuvo en el cuello, jugueteó con el zafiro entre

los dedos y se puso a revisar otros cajones. En uno de ellos había una carta, pero antes de poder tocarla una extraña sensación de sueño se apoderó de su cabeza y la empujó lentamente al suelo, intentó quitarse el colgante, pero no había manera... Vencida por el sueño, la niña terminó tumbada y dormida en el piso.

Al cabo de lo que parecía poco, un agradable olor hizo abrir los ojos de Ada. A medida que iba recuperando los sentidos e incorporándose, sus párpados se abrieron y una mano tuvo que protegerlos de la repentina luz del sol.

No tardó en darse cuenta de que ya no estaba en el sótano, ni en su habitación, ni en su casa... ni en su bosque, pero de alguna forma el lugar no le parecía desconocido. Ada se había despertado en el sofá de un bonito salón bañado por la luz dorada que se colaba por la ventana. Los suaves tonos achocolatados de la estancia la hacían cálida y acogedora, y un dulce aroma se respiraba en el ambiente. Cuando se giró para ver dónde había estado reposando, se encontró con una hermosa mujer de grandes ojos pardos y melena de miel, su figura esbelta estaba cubierta por un vestido blanco que no dejaba ver sus pies. Al parecer, Ada había estado durmiendo en su regazo.

- ¿Estás bien?-preguntó la mujer en tono amable.

La niña se levantó, se sentó bien y respondió en tono preocupado:

- Estoy bien, ¡pero si no vuelvo a la habitación, papá se enfadará mucho conmigo!

La mujer soltó una risilla y se levantó del sofá

- ¿Con que estás castigada, eh?

Ada puso morritos y balbuceó un tímido "sí".

-Pero yo solo quería ver si había monstruos...

-¿Querías ver a los monstruos? ¡Qué valiente!

La mujer empezó a buscar algo mientras hablaba con la niña. Curiosamente, Ada no se sentía confusa ni perdida junto a una desconocida. Mientras pensaba en eso, la mujer encontró lo que buscaba y le dijo que mirase por la ventana. Al asomarse, el corazón de la



niña dio un salto: un enorme prado se extendía hasta donde alcanzaba la vista. Había flores salpicadas en el verde brillante y el cielo azul parecía un gran pañuelo manchado de nubes esponjosas.

Poco después, la puerta estaba abierta y Ada salió corriendo cual veloz guepardo, solo que este guepardo daba brincos espontáneos y medía poco más de un metro.

La mujer la siguió y pasaron la tarde juntas. Le enseñó a la pequeña cómo hacer una corona con flores y otras manualidades, luego pasearon por el bosque. En este, había todo tipo de animales y todo tipo de frutas crecían en los árboles. Recogieron arándanos, fresas y uvas. Estas últimas eran las favoritas de Ada, parecían caramelos de terciopelo. Mientras se las comían, tuvieron una profunda conversación sobre los famosos monstruos de la oscuridad.

Al caer la noche, el cielo empezó a llenarse de estrellas que se abrazaban al azul oscuro y a la silueta de las nebulosas: aquello parecía una isla flotante en medio del espacio.

Ada cogió la mano de Flor (así la había bautizado) para no alejarse mucho de ella. La niña se había caído esa tarde y se había hecho un rasguño en la rodilla. Flor le vendó la herida y le hizo una cura mágica con un hechizo que le había enseñado, hablaba de una rana y una sana o algo así, el caso es que funcionaba genial. Flor había cuidado muy bien de ella y Ada había aprendido que si no se separaba mucho de ella, no pasaban cosas malas, así que se aferró bien fuerte a su mano y se dirigieron hacia el horizonte. En poco tiempo, dieron con el borde de aquel verde que parecía infinito. Justo ahí había tendido un puente hacia un mirador con dos sillas: una grande, y otra pequeña. Al llegar hasta ahí, esperaron sentadas hasta que, de entre la oscuridad de la noche, nació una hermosa luna, que desprendía una tenue y agradable luz. Ada se quedó dormida.

Una voz familiar sonaba en la distancia cuando despertó, su padre exhaló un suspiro seguido de un fuerte

abrazo al ver que su pequeña abría los ojos.

Esta vez en su habitación, Ada se sintió confusa.

- Te encontré tirada en la habitación de tu madre... llevas dos días durmiendo... ¡te dije que no entraras ahí! Ada sintió la culpa en sus adentros cuando vio el rostro lloroso de su padre, que la abrazaba con fuerza. ¿Había estado durmiendo todo ese tiempo? ¿Nunca llegó a castigarla, ni ella a pintar en la pared? Ni a buscar un trapo ni... ¿a encontrar la trampilla?

Los días pasaron, los meses también, Ada rápidamente se dio cuenta de que la trampilla no existía, pero no se conformaba con pensar que ese sueño no era "real".

Jared estaba preocupado por ella. Le había contado cosas sobre una mujer con un vestido blanco, una casa en un prado y una isla flotante... La niña tenía casi tanta imaginación como su madre...

Aún recordaba el día en que se fueron de la aldea, aún recordaba el cadáver de su esposa y cada segundo de ese dolor. Lo único que le quedaba era su hija, una niña que tenía en la sangre el don único de la magia. No podía permitir que acabasen matando a lo que le quedaba de Rosaline, a lo que le quedaba de sí mismo. Tomó a la niña en brazos y se fue con ella al hogar más apartado que había sido capaz de encontrar.

Quien sabe si Ada y su madre estuvieron realmente juntas en aquel sueño, o si fue todo una fantasía causada por una mera coincidencia...

Ada creció con ese recuerdo grabado en la memoria, observando cada noche antes de dormir la luna con la esperanza de que quizás, y solo quizás, en alguna parte del mundo o al menos en su corazón, su madre seguía viva.

Brownie

El remitent

Andreu de Donato Pérez

INS Cambrils

El remitent



L'home entrà a l'habitació a pas feixuc, tancà amb clau i abaixà les cortines, l'única llum que quedava en l'habitació era una la d'una tènue espelma. S'assegué a la cadira i mirà l'espelma, les flames ballaven dins dels seus ulls una dansa fúnebre. L'home tenia unes faccions torturades, un cabell llarg i negre, un nas afilat i una mirada perduda. Les seves mans eren negres i sota les ungles encara quedaven restes de carbó. A prop de la cadira hi havia un escriptori de fusta negra, l'home n'obrí un calaix i en tragué un ganivet. La seva expressió estava buida, era l'expressió d'un home que espera la mort. Però ell va ser més ràpid, empunyà el ganivet, alçà la mà dreta i sense dubtar, amb un gest precís i automatitzat es clavà el ganivet al pit. No va fer cap ganyota de dolor, no va fer cap soroll, però els seus ulls recobraren una mica de vida i se li escapà un petit somriure. Com qui arrossega unes cadenes, ell arrossegà el ganivet, estripant carn i ós, mentre per les parets de l'habitació ressonava una riallada inhumana. El seu pit es convertí en un sortidor de sang, les parets descolorides eren pintades de nou. Un olor carmesí li inundà els pulmons. Al terra un toll de sang s'anava formant, les seves sabates semblaven ara les d'un emperador romà. El riure cessà, la mà soltà el ganivet i s'introduí en la cavitat del pit. L'home premia la mandíbula fortament i amb un gest ràpid i violent s'arrancà el cor. Havia començat a escriure la seva última carta. Mentre el tinter palpitava la ploma no parava de sagnar paraules de disculpa i d'adéu:

Adéu família, adéu pare, adéu mare i adéu germans, espero que algun dia em perdoneu per això, teníeu raó en tot, mai vaig ser algú de qui poguéssiu estar-ne orgullós, vaig fracassar en tot el que vaig intentar, tots els meus somnis, tots els meus desitjos es van esvaïr com la meua vida ara. He viscut com un home sense ambicions, i què trista que

és aquesta vida, tot el que he vist és gris, tot m'ha resultat indiferent, les meves passions van morir fa massa temps i ara sóc una carcassa buida, com un animal de companyia, menjant, dormint i treballant per poder menjar, dormir i treballar el dia següent. Quina és aquesta vida que he viscut? He anat veient com dia a dia tots envellíeu, moríeu una mica més, com els colors s'apagaven, com cada nit era més llarga i cada dia més curt, i l'únic que em quedava era la persona que algun cop vaig estimar. Espero que em perdonis amor, però realment esperaves que poguéssiu viure per als dos quan ni tan sols he estat capaç de viure per mi mateix? El tinter ja no palpitava, i sobre el toll de sang caigué el cos de l'home inert, però realment no semblava que estigués mort, ja que la seva cara, com sempre, restava inexpressiva.

JarKay



X PREMIS LITERARIS

SANT JORDI 2015

PREMI MIQUEL MARTÍ I POL
DE POESIA

PREMI MANUEL VÁZQUEZ
MOLTALBÁN DE PROSA